

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 18

Uke 43 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda i Romsdal, august 1989. Foto: Torleif Sund.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
-Sannheten om Sri Anandas gjenfødsel
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

SAMLIVET MED PARAMANANDA

Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse

Når Paramananda og jeg var alene sammen på Shantibu, som vi ofte var, pleide jeg å gi uttrykk for mine frustrasjoner over livet. Jeg klagde virkelig bunn ærlig og oppriktig mitt hjerte ut for ham i de stundene, og la ingen fingre imellom. Og han satt gravalvorlig og hørte på alt sammen til jeg var ferdig – helt ferdig, for da gråt jeg nesten.

«Guruji», kunne jeg si, «jeg synes denne skapelsen er forferdelig dårlig ordnet og egentlig helt meningsløs! Hva skal all denne lidelsen være godt for? Det er forferdelig hvordan uskyldige mennesker og dyr hele tiden må lide i denne verden! Og hvorfor all denne uvitenheten? Karma-loven er logisk og naturlig, og gir mening. Men den er aktuell bare fordi vi er uvitende. Det er helt vanvittig at vi skal komme til denne verden helt uvitende om vårt eget Selv, og at vi igjen og igjen, i liv etter liv, skal behøve å streve hele livet for å oppnå den samme visdommen som egentlig bare har vært der hele tiden! Hva skal det tjene til alt sammen? Det er forferdelig at vi igjen og igjen gjør dumheter og feil som vi må lide veldig for gjennom karma – gjennom loven om årsak og virkning – bare fordi vi er uvitende og binder sterke emosjonelle bånd.»

Slik kunne jeg syte og klage, alle mine dypeste sorger og frustrasjoner fra dette livet, og gudene må vite, sikkert fra mange andre, tidligere liv også. Og jeg ville fortsette:

Jeg vet alt om Vedanta – de mest ubegripelige og dunkle, abstrakte filosofiske emnene er nå klare som dagen for meg, og jeg har overhodet ingen hodepine lenger om noen av disse spørsmålene eller ideene – alt dette er nå såre enkelt og soleklart for meg. Men denne *lila*-greia og 'Den Guddommelige Planen', det skjønner jeg overhodet ingenting av! Jeg skjønner absolutt ingenting av formålet med denne skapelsen. Alt dette virker helt håpløst på meg.

I de stundene satt som regel Paramananda meget nært inntil meg på divanen og så intenst på meg mens han lyttet som tålmodigheten selv til hvert eneste ord jeg sa. Og da jeg var ferdig, ville han stryke meg over hode og rygg med hendene sine, som en far eller mor kjærtegner sitt elskede barn, og si med den mest forståelsesfulle og medfølende stemmen noen kan ha:

Bjørn, du forstår det ikke nå, men du vil forstå det i framtiden.

Han ga meg ingen svar på disse spørsmålene der og da, men han roet meg fullstendig, for jeg stolte ett hundre prosent på at det han sa var riktig, og at det ville skje akkurat slik som han hadde forutsagt.

Men noen ting forklarte han likevel. Han sa at en skapelse (*kalpa*) på mange måter kunne sammenliknes med et teaterstykke. En forfatter skriver et teaterstykke i mange akter, som oversettes til mange språk og oppføres på mange forskjellige scener over hele verden i år etter år (som f.eks. Henrik Ibsens «Et Dukkehjem»). En oppsetning i Japan vil være helt forskjellig fra en i Norge, eller i USA eller Argentina eller Australia, men stykket er likevel det samme – forfatteren og teksten er alltid den samme. Selv to i utgangspunktet identiske oppsetninger ved det samme teateret vil bli forskjellige hvis skuespillerne er forskjellige, for det er skuespillerne som står for de individuelle rolletolkningene. Og selv den samme oppsetningen med de samme skuespillerne, som spilles kveld etter kveld i flere uker i strekk, vil bli litt forskjellig ved hver eneste fremvisning fordi skuespillerne vil forbedre seg eller velge å løse oppgavene litt forskjellig hver gang. Akkurat slik er det også med vårt liv i denne skapelsen. Stykket er allerede skrevet og går sin gang, og alle har sine roller å fylle. Men hvordan vi tolker disse rollene, er helt opp til oss selv. Og det er her menneskets såkalt «frie vilje» kommer inn, for vi står alltid overfor valg i livene våre – det vil alltid være minst to valgmuligheter i de situasjonene vi hele tiden møter – og hva vi velger eller hvordan vi velger, er helt og holdent vårt eget, det er det kun vi selv som avgjør.

Og til spørsmålet om *hvorfor* vi er med på dette, og *hvorfor* det skjer, svarte han elegant:

Barna bare leker og leker, de spør aldri seg selv om *hvorfor* de leker! Kan du spørre et barn om *hvorfor* det leker?

En annen ting han forklarte for meg, var om reinkarnasjon. De forskjellige livsformene fødes igjen og igjen for å få nødvendig erfaring. Det er dét som er selve evolusjonen. Hos oss mennesker skjer det på denne måten:

Mennesket består av tre «kropper», dvs. fysisk kropp, mental kropp (astrallegeme) og årsakskropp (identitet og ego). Når et menneske dør, er det bare den fysiske kroppen som slutter å virke, mens de to andre kroppene fortsetter å leve i beste velgående. Vår fysiske kropp er forbundet med vår våkenbevissthet, mens vår mentale kropp er forbundet med vår underbevissthet (under drømmesøvn) og vår årsakskropp med vår ubevissthet (under den dype, drømmeløse søvnen). På den måten forstår vi hvordan våre tre kropper er forbundet med de tre bevissthetstilstandene som alle mennesker opplever hver eneste dag gjennom hele livet. Det er våkenbevisstheten vi kjenner best og som vi identifiserer oss med, men underbevisstheten og ubevisstheten er der også om natta når vi sover, og utgjør like viktige deler av vårt liv. Hver natt erfarer vi slik sett nærmest en «lettere død». Når den fysiske kroppen dør og våkenbevisstheten blir helt borte, fortsetter altså vårt individuelle liv å leve i de to andre bevissthetstilstandene, akkurat på samme måte som når vi sover om natta. Vi kan derfor si at sinnet lever videre etter døden og skifter mellom de to bevissthetstilstandene drøm (underbevisst) og drømmeløs (ubevisst) tilstand. De fysiske kroppene slites ut av alderdom og sykdom, og må byttes ut akkurat som vi skifter klær når de er blitt gamle og slitt. Mens sinnet er mer «evig ungt» og fullt av uoppfylte ønsker, begjær og prosjekter, samt inntrykk fra gjøren og laden (karma) i forrige liv som ennå ikke har fått sin virkning (*prarabdha*).

Alle disse forholdene gjør at mennesket igjen vil trenge et plan eller et område hvor alt dette kan spilles ut, og dette «området» må nødvendigvis være en ny fysisk kropp, nettopp fordi alt det uoppfylte har sin rot i den fysiske verden og er forbundet med den, og fordi sinn og identitet således bare kan forholde seg til en fysisk kropp. For ingenting i denne verden er mer verdifullt enn en fysisk kropp, og alle som lever i den fysiske verden, verdsetter livet sitt mer enn noe annet. Alt liv ønsker alltid å fortsette å leve – det er ingen som egentlig ønsker å dø eller å bli borte fra livet.

Dermed settes prosessen for et nytt fysisk liv i gang ganske snart for sinnet. Det mest vanlige er tre til fire år fra et menneske dør til det fødes igjen, men dette intervallet vil naturligvis være individuelt betinget. Sinnet er uavhengig av og står over de fem fysiske elementene, jord, vann, ild, luft og eter, og er derfor heller ikke bundet av gravitasjon eller andre fysiske lover. Som «ånd» er sinnet da fritt til å oppleve den uendelige astralverdenen for en stund, alt etter hva slags ønsker og forestillinger den enkelte har. Men ønsket om fysisk liv vil alltid være sterkere og dermed trekke oppmerksomheten mot jorden og det fysiske, som det altså må binde seg til igjen rent fysisk.

Det starter derfor med eteren, som er det mest subtile og sinn-like, fysiske stoffet, og går så gradvis mot grovere og

grovere fysisk stoff, gjennom luft og ild og vann i tordenskyer, som kondenserer som elektrisk ladet regn som faller ned på jorden. Dette vannet blander seg med jorden og suges opp av planter som blir føde for mennesker og dyr, og essensen av den maten en mann spiser, danner sæd som lagres i hans testikler. Selve identiteten kommer derfor gjennom mannen, mens morens egg sørger for maten og celledelingen som utvikler en ny kropp. Under hele denne prosessen er individet i en ubevisst tilstand og sinnet er fullstendig inaktivt, inntil omtrent fire måneder er gått i svangerskapet og hele ryggøylen med alle lemmer og organer er på plass i embryoet, da individet plutselig en dag skifter til underbevisst drømmeaktivitet, noe som tydelig kan føles av moren. Da har også sinnet gått fra å være inaktivt til å bli aktivt. Og først etter ni måneder er fosteret ferdig til å fødes. Da ønsker individet å våkne opp til våkenbevissthet, og det setter fødselen i gang. For våkenbevissthet kan bare skje utenfor livmoren etter at barnet kommer ut i den åpne fysiske verden. Og så, etter fødselen, fortsetter det individuelle livet å alternere mellom de tre bevissthetstilstandene gjennom døgnet, slik at døden fra dét perspektivet bare har fortonet seg som en litt ekstra lang, søvntung natt. På den måten lever alt liv «evig».

Det er ingenting rart eller unaturlig ved dette. Tvert imot, ved nøye observasjon kan enhver se at dette stemmer, og alt er svært naturlig og logisk. For hvordan kan man ellers forklare at ingen barn er tro kopier av sine foreldre, men er alle individuelle identiteter ofte med svært forskjellig personlighet og natur fra både sin mor og sin far, og sine søsken, med helt forskjellige inntrykk, erfaringsgrunnlag og destinasjon, ofte synlig allerede fra barndommen? Og hvordan har det seg at livet bare utfolder seg foran oss i en kontinuerlig serie av hendelser som vi blir tvunget til å ta stilling til, men som vi vet helt sikkert at vi ikke selv er årsak til i dette livet? Eller hvordan forklarer vi at vi beviselig ikke har vært i en situasjon, på et sted eller truffet en bestemt person tidligere i dette livet, men likevel noen ganger føler at vi er helt familiære med situasjonen, stedet eller personen foran oss? Slike og andre liknende ting hender de aller, aller fleste av oss en eller flere ganger i livet, og er således ikke ukjente fenomener. Paramanandas inkarnasjon er dog helt spesiell og svært forskjellig fra denne prosessen. Denne beskrivelsen er også helt forskjellig fra den prosessen de syv rishiene gjennomgår, for heller ikke de fremkommer ved naturlig evolusjon eller som et resultat av karma.

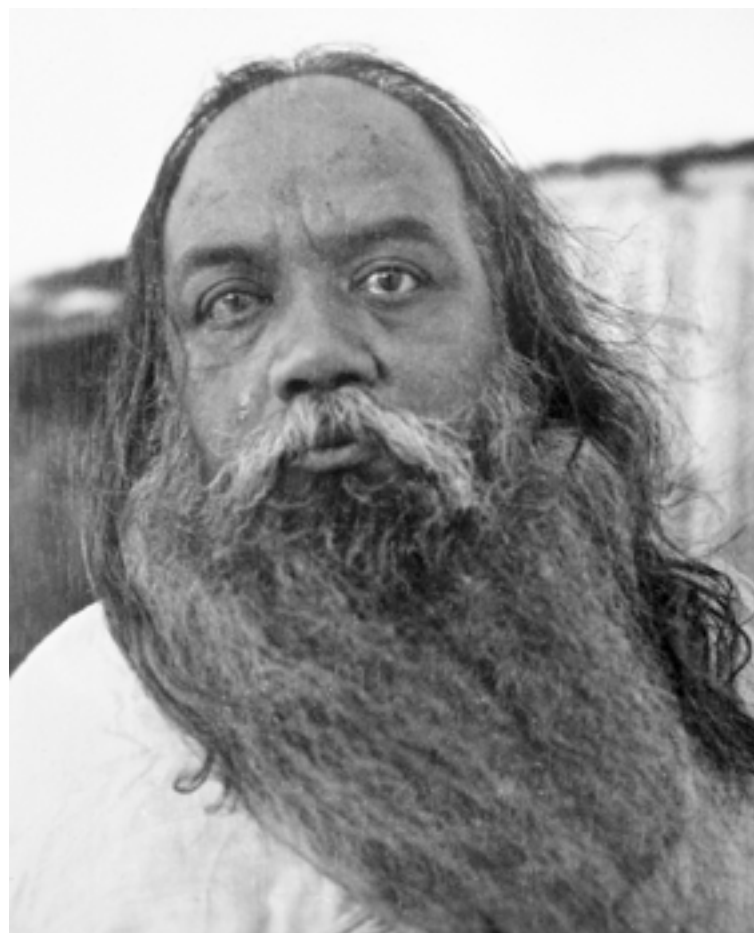
En dag vi var alene sammen på Shantibu som vanlig, kom det til en stor konfrontasjon mellom oss. Egentlig ikke mellom oss to, men i meg selv, forårsaket av Paramananda. Denne dagen måtte bare komme, og hendelsen var en av de viktigste årsakene til at Paramananda i det hele tatt kom til Norge og tilbrakte nesten et helt år

sammen med meg. Han måtte faktisk «forberede» meg både for min egen del og for omgivelsenes del – ikke minst for det arbeidet jeg skulle utføre senere. Han kom plutselig og helt uten forvarsel, helt nært opptil meg mens vi begge sto ute på gulvet i stua, og tok et fast tak i begge skuldrene mine med hendene mens han så meg rett inn i øynene og sa med ettertrykk:

Bjørn, du var Anandacharya i ditt forrige liv!

Han visste at jeg egentlig visste det selv innerst inne, men flyktet fra det, og nå ville han at jeg skulle møte det ansikt til ansikt og akseptere det en gang for alle. Helt siden jeg hadde kommet til Alvdal aller første gang i april 1978 og besøkt bygdas bokhandel, allerede dagen før mitt første møte med Einar Beer, hadde jeg hatt en sterk opplevelse av akkurat dette. Der inne i bokhandelen hadde jeg kommet over et lite hefte skrevet av Einar Beer med et bilde av Sri Ananda (Anandacharya) utenpå. Jeg hadde allerede sett noen bilder av ham i andre bøker jeg hadde kjøpt i Oslo, men dette bildet var helt forskjellig idet det var et portrett hvor han så rett på meg. Straks jeg ser på bildet og rett inn i øynene til Sri Ananda, får jeg et sjokk og jeg hører meg selv utbryte nesten forferdet inni meg på engelsk:

It is me! It is me! (Det er meg! Det er meg!).

Portrettet av Sri Ananda som fikk meg til å gjenkjenne meg selv!
Foto: Einar Beer, omkring 1926.

Jeg gjenkjenner altså straks meg selv i det bildet! Men det er jo en umulighet! Jeg er bare 22 år, og alt dette er totalt fremmed for meg! Og jeg har aldri sett dette bildet før! Der og da legger jeg det bort og ønsker ikke å tenke noe mer over det i det hele tatt – og jeg fortrenger det dypt ned i underbevisstheten. Men etter det, etter at jeg flyttet inn hos Einar Beer på daværende Solbu allerede fra neste dag, gikk det omtrent ikke en eneste dag uten at jeg på en eller annen måte ble minnet om denne hendelsen.

En ting var at jeg syntes jeg gjenkjente alt Sri Ananda hadde skrevet – at dette var mine følelser, mine tanker og mine ord – samt de drømmene jeg hadde om ham nattetid, men en annen ting var de utallige gangene at besøkende bemerket min likhet med Sri Ananda. Den gang hadde jeg langt hår og skjegg, slik Sri Ananda hadde hatt i 1920-årene på Tronsvangen. Det hendte sågar en gang at vi helt tilfeldig fikk besøk av en ukjent person som var et medium og klarsynt, som straks hun kom innenfor stuedøra hvor vi satt og før vi fikk hilst på hverandre, satt seg ned i transe og stotret frem ord om at det var en ung mann som levde her nå som hadde vært Sri Ananda i sitt forrige liv, osv. Aller tydeligst ble det likevel når folk som hadde kjent og opplevd Sri Ananda kunne bemerke dette, som når gamle Marit Tronsvang på nabogården, hvor jeg pleide å hente fersk melk, kunne si at: «Du verden som du likner på han Baral [lokalnavnet for Sri Ananda]! Du har akkurat den samme

Bysten av Sri Ananda ute på tunet på Shantibu, som ble laget på oppdrag av Einar Beer og satt opp på stedet i 1953.
Foto: BP.

panna, og det samme hårfestet og skjegget.» Osv. Disse bemerkningene gjorde meg alltid litt flau, og jeg gjorde det jeg kunne for å ignorere dem. Aller verst var det når folk som var helt ukjente med historien, kom på besøk på 1980-tallet da jeg bodde alene på Shantibu, og trodde at jeg hadde fått laget en byste av meg selv og oppført ute på tunet, i all beskjedenhet! Men bysten var blitt laget allerede i 1952, allerede tre år før jeg ble født, og satt opp på Shantibu i 1953 av Einar Beer for å minnes Sri Ananda. På den måten var det konstante påminnelser om mitt slektskap med Sri Ananda, men som jeg fullstendig nektet å ta innover meg. Jeg hadde altfor stor respekt og beundring for Sri Ananda til å kunne gjøre det, samtidig som jeg jo kjente den mer eller mindre miserable og høyst feilbarlige Bjørn Pettersen fra Moss.

Hvordan i all verden skulle det kunne være logisk eller praktisk mulig at det var noen forbindelse?! I min bevissthet var det ikke bare dødfødt å skulle begi seg ut på en spekulasjon omkring det – det var rett og slett et ikke-tema. Det nærmeste jeg hadde kommet en slags tilnærmelse til eller innrømmelse av den dypt indre følelsen jeg tross alt hadde, var da jeg hadde truffet Paramananda første gangen og vi var sammen i Ranchi. Da

hadde jeg ved en anledning referert til Swamiji i Rishikesh, som også siste gangen hadde sagt at jeg hadde vært Sri Ananda i mitt forrige liv. Jeg bemerket da litt overmodig at jeg slett ikke hadde vært Sri Ananda, men da jeg straks så at dette forårsaket et litt strengt mishagsuttrykk i ansiktet til Paramananda, mistet jeg motet og innrømte at jeg følte at jeg var «en del» av ham. I et notat av Beer hadde jeg lest noe Sri Ananda en gang hadde sagt, om at en stor rishi kunne dele sin sjel opp i mange individuelle identiteter. Og det hadde blitt som en slags løsning for meg at det måtte være slik det hang sammen, at jeg *kanskje* var en slik del-identitet av ham – i tilfelle bare en liten, ubetydelig en. «Det er greit», svarte Paramananda straks, og så hadde det ikke blitt noe mer snakk om det. Ikke før han nå konfronterte meg med det på Shantibu i 1989.

Jeg reagerte med stort sinne! Ikke fordi han endelig ville at jeg skulle konfronteres med dette, men fordi det i dobbelt perspektiv innebar at mitt liv og alt jeg hadde trodd på og levd for til nå, for meg fremsto som totalt meningsløst. Jeg kjente jo så godt Sri Ananda – gjennom hans egne bøker og notater, gjennom hans disiplers notater og ikke minst fra Einar Beers muntlige overleveringer til

meg fra 30 års sameksistens med ham i Norge. Jeg visste at han hadde levd som en veldig perfekt yogi, og at han hadde forlatt sin kropp i *nirvikalpa samadhi*. Alt dette var vel dokumentert. Til alt overmål visste jeg fra Beer at Sri Ananda hadde fortalt ham at dette var hans siste liv, og at han ikke ville kunne komme igjen i denne verden i fremtiden. Hvis jeg var den samme identiteten som Sri Ananda, betydde det i klartekst i min forståelse at hele mitt liv som Sri Ananda hadde vært fullstendig mislykket, og at *nirvikalpa samadhi* slett ikke var noen garanti for å bli fri fra gjenfødelse, for Bjørn Pettersen hadde visselig blitt født i uvitenhet om sitt Selv som absolutt alle andre, og måtte feile og lære som alle andre i oppveksten. Hva var da vitsen med *sadhana*? Hvorfor alt dette strevet – all denne uendelige kraftanstrengelsen for åndelig forståelse og Selvrealisering? Alt jeg hadde lest, lært og forstått til nå om åndelig liv og åndelige sannheter, virket helt ubrukelig og forkastelig. Det var dette som gjorde meg sint og dypt fortvilet, og som fikk meg til å reagere nesten aggressivt mot Paramananda.

Vi hadde i mellomtiden fått satt oss ned på divanen sammen. Jeg så intenst på Paramananda med en blanding av sinne, frustrasjon og oppgitthet, og uttrykte nesten desperat:

«Men Anandacharya forlot sin kropp i *nirvikalpa samadhi* – hvordan er det mulig?» «Ja, jeg kunne bare ha gitt deg et lite ‘dytt’ («push») den gangen, og så hadde det skjedd», svarte Paramananda, og viste symbolsk et lite mellomrom mellom tommelfingeren og pekefingeren: «Det var *så* nære!» ¹⁾

Denne uttalelsen virket helt forbløffende på meg. Her viste han meg at han på en måte var til stede den gangen Sri Ananda var i *nirvikalpa samadhi* og hadde full kontroll på det, og samtidig lot han meg forstå hinsides enhver tvil at Sri Ananda faktisk ikke hadde fått fullføre sin *nirvikalpa* og derfor ikke hadde forlatt sin kropp på den måten! Altså var det fremdeles årsak og identitet til stede som kunne forårsake gjenfødelse. Det Paramananda deretter sa, fikk tårene spontant til å sprette ut av øynene mine og sile nedover kinnene i strie strømmer:

Bjørn, du kommer til å bli født igjen og igjen i denne verden i fremtiden. Jeg trenger deg her for å gjøre mitt arbeid.

Jeg så og så på ham helt målløs med et blick som uttrykte den største vantro. Dette hadde jeg aldri kunnet foreslå meg i min villeste fantasi. Det var som en usigelig tung byrde ble lagt på meg som jeg ikke hadde styrke til å gjøre noe med. Jeg visste godt at Sri Ananda langt fra hadde hatt noe enkelt liv, på samme måte som jeg selv heller ikke hadde hatt noe enkelt liv, men hadde måttet jobbe og streve en masse alltid for alle ting jeg ville gjen-

nomføre. Og all den direkte motgangen som både Sri Ananda og jeg hadde opplevd i livene våre, som virket helt energitappende når jeg lot tankene gå bakover i tid. Det var plutselig veldig store perspektiver som hadde kommet på banen med Paramanandas siste uttalelse, og nå forespeilet han meg at jeg ville være bundet til å leve utallige slike liv igjen i fremtiden – med å fødes inn i glemsel og uvitenhet med alle de frustrasjonene og den mentale smerten det lager for en innfødt sannhetssøker som meg. Det føltes nesten helt uutholdelig der og da! ²⁾

Paramananda, som alltid forsto meg og følte mitt aller innerste, var naturligvis fullt forberedt på min store sjelekval, og begynte nå å gjøre sitt ytterste for å trøste og oppmuntre meg.

«Du kan nyte dette livet», sa han mens han strøk meg over hode og rygg, og fortsatte: «**Bjørn, jeg elsker dette livet!**»

Hva?? Var det virkelig mulig? Nå så jeg på han med den største forundring og nesten vantro, for aldri før hadde jeg hørt ham si disse ordene eller lest slike ord fra munnen på vismenn eller guddommelige inkarnasjoner i noen litteratur. Livet har alltid vært noe man skal passe seg for så det ikke sluker deg med hud og hår – noe man bare må prøve å komme mest mulig uskadet igjennom for å komme til noe bedre etterpå. Alle de fire store verdensreligionene er slik, både kristendommen, islam, hinduismen og buddhismen – derom er det ingen tvil – og dette er de inntrykkene en sannhetssøker får gjennom kultur og tradisjon i menneskesamfunnet, både i nåtid og i fortid. I de semittiske religionene jødedommen, kristendommen og islam, som alle deler Det Gamle Testamentet med Skapelsesberetningen, er nesten selve livet i seg selv synd fordi mennesket blir født syndig, og det hersker en stor konflikt mellom mennesket og Gud. Det er klart man preges av slike oppfatninger som til de grader har vært med på å forme våre samfunn, i hvert fall de siste tre tusen år. Men her var det et menneske foran meg som jeg elsket over alt på denne jord, og som jeg respekterte høyere enn noen annen visdomskilde jeg kjente til, og som sa rett ut på den mest oppriktige og troverdige måte at han elsket dette livet! Det var nærmest helt utrolig å høre dette, men akkurat det som skulle til for meg i situasjonen, for jeg kunne ikke annet enn å ta det til meg når det kom fra ham, som en veldig etterlengtet gave. Og Paramananda fortsatte:

Realiser deg selv og nyt livet. Denne verden er vidunderlig! Når du har realisert deg selv, vil du ikke lenger føle noen problemer, og du kan fritt nyte dette vidunderlige livet som aldri slutter å forandre oss.

Vel, kanskje kunne jeg leve resten av dette livet på den

måten, men tanken på å skulle bli født igjen i glemsel og uvitenhet om Selvet, var likevel helt uutholdelig. Etter en del videre trøsting fra Paramananda sa jeg derfor:

Ja vel, *kanskje* jeg kan gå med på å fødes igjen for *din* skyld (underforstått: ikke for noen andre!), men én ting er absolutt sikkert: Jeg kan ikke bli født igjen i uvitenhet om Selvet – det er bare helt, helt umulig!

Dette var et absolutt ultimatum fra min side som jeg la hele min oppriktige og sannferdige sjel i, og Paramananda var raskt ute med å fastslå følgende:

Ja vel, Bjørn, i ditt neste liv vil du kjenne ditt Selv fra fødselen av!

Puh! Der kom den totale lettelsen! Dette var de magiske ordene som spontant tok bort hele byrden – dette var velsignelsen som tok bort all bekymring for godt når det gjaldt mitt liv og min framtid, og som endelig fikk meg til å føle meg fri! Nå følte jeg meg rede til å godta alt annet som måtte komme i livet mitt! Etter dette snakket vi rolig sammen, og Paramananda satte mitt liv ytterligere i perspektiv ved å si at jeg hadde kommet inn i livet ved nedstigning («descendance») og ikke gjennom evolusjonens oppstigning («ascendance»), eller gjennom «pluss-verdenen» og ikke gjennom «minus-verdenen», som han kalte det. Vanen tro, spurte jeg ham ikke noe mer om dette, men bare lyttet og registrerte. Så til slutt, for å gi litt ekstra kredit til det livet jeg hadde levd, sa han:

Jeg ville ikke ha klart å bli født og vokse opp her i Vesten slik som du har gjort. Og du hadde heller ingen god venn som kunne støtte din natur eller inspirere deg eller veilede deg.

Bysten av Sri Ananda på Shantibu. Foto: BP.

FOTNOTER

1) Dette er en helt fantastisk, nesten utrolig hendelse i mitt liv! Paramananda fortalte meg dette om Sri Ananda på Shantibu på etteråret i 1989, og jeg visste ingenting da om det jeg nesten 29 år senere kom til å skrive i min biografi om Sri Ananda foråret 2018. I kapitlet «Samadhi og gravlegging på Tron» har jeg nedtegnet følgende sitat fra Samvida (side 273 i Bjørn Pettersen: *Baral – Vismannen på Tronfjell. Swami Sri Ananda Acharya. En biografi og antologi*. Tronfjell Fredsuniversitet 2018. ISBN 978-82-960326-1-1): «**De som var rundt Guru [Sri Ananda] i de siste dagene så tydelig at han ble holdt i guddommelige armer, og det ble sagt helt tydelig av den som holdt ham: ‘Jeg holder ham i mine armer så at han ikke forsvinner.’** På grunn av dette trodde vi ikke at hans *samadhi* var endelig.»

Disse notatene til Samvida (den ene av de to engelske damene som levde sammen med Sri Ananda alle årene på hans Gaurisankarsester i Alvdal) hadde jeg oppbevart pent og pyntelig i en stor safe på Shantibu i alle år, men hadde aldri lest dem. Jeg hadde bare sortert og ordnet alt fint, og tatt godt vare på dem til jeg en dag ville få bruk for dem, som altså først ble våren 2017, da jeg endelig satte meg ned for å skrive Sri Anandas biografi. Og da var allerede mine opplevelser med Paramananda nesten ferdigskrevet, våren 2015. Overraskelsen var derfor enorm da jeg oppdaget dette sitatet fra Samvidas notater, for *det refererer nøyaktig til det Paramananda sa til meg på Shantibu i 1989*, og som jeg altså ikke visste noen ting om da. Det viser helt klart og tydelig, for de som måtte være i tvil, ektheten av Paramanandas vesen og virke. Helt fantastisk!! Om ikke annet viser det ihvertfall hans forhold til meg!

2) Jeg tror at det underbevisste sjokket over å bli født igjen i denne verden, fra en tilstand (*nirvikalpa samadhi*) som normalt ikke kan forårsake noen gjenfødelse, lagde den dominerende mangelen på selvtilitt i livet mitt som Bjørn. Fra min tidlige barndom var jeg alltid veldig sjenert, unnselig og brydd i sosiale sammenhenger, særlig med fremmede eller de som jeg ikke kjente særlig godt. Og så følte jeg alltid at denne verden var gal og unormal. Moss var en temmelig liten by da jeg vokste opp, men likevel kunne jeg ikke forstå hvordan folk kunne leve slik, i all den støyen og viraken, hvor alt syntes unaturlig. Jeg vokste opp ute på landet på sørspissen av Jeløya, blant skog og bondegårder hvor forholdene var naturlige og skjønnne. Takk Gud for det! Jeg likte ikke folk særlig godt – jeg syntes de var bare altfor kompliserte og tvisynte. Men jeg elsket de uskyldige dyrene og alt som var naturlig.

Ellers var det flere «indiske trekk» ved meg i barndommen, som skilte meg ut fra de andre barna: Jeg løp alltid omkring barføtt i bare kortbukse, og mistrivdes i dress og trange klær; jeg ville alltid ha skorta utenpå buksa og ikke inni den, til min fars store fortvilelse; da jeg smakte kokt ris for første gang, i tre-årsalderen, syntes jeg det var det beste jeg hadde smakt noen gang; jeg likte å stå på hodet og kunne beholde balansen lenge, og da jeg så en indisk «fakir» på Momarkedet for første gang da jeg var fem år, gjøre diverse vanskelige yogaøvelser, særlig med magen (*uddiyana, nauli*), og folk gispet høyt i salen fordi ingen hadde sett noen gjøre yoga før på den tiden, kunne jeg gjenta dem med letthet etter ham.

Og med hensyn til «arven» etter Sri Ananda var jeg i barndommen veldig opptatt av hester og red på dem så fort jeg fikk en sjanse (det var faktisk en rideskole rett bak huset vårt der jeg vokste opp, som tilfeldigvis var på Tronvik på Jeløya)!

Sri Ananda på sin hvite hest «Bålkari» ('Valkyrie') på sin Gaurisankarseter, på Tronsvungen i Alvdal, rundt 1930. Vi ser alle symbolene på Kalki Avatar. Hesten, og alt utstyr forøvrig, ble gitt til ham i gave fra forskjellige mennesker over tid, og det var ingen ting han anskaffet selv. Sri Ananda ryddet vei for den virkelige Kalki som kom senere, helt uten alle disse ytre symbolene. Foto: Einar Beer.

ORDLISTE (forenklet)

guru – 'fra mørke til lys'; åndelig veileder som tar bort uvitenhet og bringer visdom.

Guruji – kjærlig tiltalenavn på åndelig veileder. Se *guru*.

Kali Yuga – den siste og korteste av i alt fire tidsaldere, som går i sykler og alternerer i Skapelsen; nåværende tidsalder, som er den tyngste, mørkeste og mest materielle (minst åndelige) av alle tidsalderne.

Kalki-Avatar – den tiende og siste av de guddommelige inkarnasjonene i hinduismen, som avslutter *Kali Yuga* med dynamisk åndelighet.

kalpa – 'skapelse'.

karma – 'handling', 'gjerning'; populært kjent som loven om årsak og virkning i forhold til mennesket.

lila – 'guddommelig lek'; benevnelse på Guds aktive deltakelse i sin egen skapelse.

nirvikalpa samadhi – den form for *samadhi* som er uten noe objekt i sinnet og som ikke kan forklares, til forskjell fra *savikalpa* og andre former for *samadhi*; «motsatt *samadhi*», som er helt forskjellig fra alle andre former av *samadhi*. Etter fullstendig *nirvikalpa samadhi* er det ikke lenger noen årsak til gjenfødelse. Se *samadhi*.

prarabdha – den karma som alle har med seg fra fødselen, som begynner å utfolde seg fra fødselen og som varer hele livet ut, som har sitt opphav fra tidligere liv og som bestemmer det nåværende livet («skjebnen»), og som er den direkte årsaken til det nåværende livet, og som ingen kan unngå eller fri seg fra (dvs. den må få utfolde seg og komme til en ende = døden). Se *karma*.

rishi – 'seer'; Selvrealisert helgen; det høyeste nivå et menneske kan nå til gjennom evolusjonen, som manifesterer kjærlighet og visdom; (i flertall) 'de syv (opprinnelige) rishiene' har ikke kommet gjennom evolusjon, men ved guddommelig inkarnasjon, og er de sinn-fødte sønnene til *Brahma*, som ble skapt for å beskytte alle levende vesener, inkludert guder og mennesker, og de er alltid blant menneskene på jorden (gjennom kontinuerlig gjenfødelse) for å utføre denne oppgaven.

sadhana – 'som leder rett mot målet'; en persons åndelige sannhetsøken (som innbefatter personlig forpliktelse og øvelse); den samlede bestrebelse – fysisk, emosjonelt og åndelig – for å realisere livets høyeste mål.

samadhi – 'forening' ('sette sammen' eller 'bringe til harmoni'); fullstendig absorpsjon i meditasjon; det åttende og siste trinnet i klassisk yoga. Se *nirvikalpa samadhi*.

Vedanta – 'der hvor visdommen slutter'; den filosofiske delen av Vedaene, som er selve essensen av Vedaene og av indisk tenkning, som behandler undersøkelsen av den absolutte værens natur; det siste av de seks viktigste filosofiske systemene i indisk filosofi.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.